

Brændevinsafgiften, og den har været sat i en vis Forbindelse med det her foreliggende Lovforslag; deri finder jeg i og for sig ikke noget Unaturligt. Heller ikke kan jeg let forestille mig, at en forandret Lovgivning om Brændevinsafgiften, som satte sig til Opgaave at tilvejebringe af Fabrikationen af Brændevin den Afgift, som man oprindeligt havde tænkt at skulle faae, skulde være udsat for at møde nogen Vanskelighed her i Salen. Jeg kan ikke ret tænke mig, at der i Folkethinget vilde opstaa nogen Hindring, hvis man vilde fastholde den Afgift af Brændevin pr. Pot, som man oprindeligt havde tænkt sig for saa og saa mange Aar tilbage at skulle kræve. Heller ikke kan jeg forestille mig, at dette Folkething skulde absolut ville opretholde den nu bestaaende Tilstand, der er en utilbørlig Begunstigelse af de store Fabrikationer paa de Smaas Bekostning. Ivertimod, jeg antager, at man her i Thinget vilde være villig til at arbejde sammen med den høitærede Minister, ligeledes bortset fra alle mulige politiske Partiforskjelligheder. Men paa den anden Side kan jeg ikke negte, at et Lovforslag om en forandret Brændevinsbeskatning, navnlig hvis det skulde være en der aldeles forandrede den hele Methode, og som altsaa gik over fra at være, som nu, en Afgift pr. Karrum, til at blive en Afgift pr. Produkt — at et saadant Lovforslag nødvendig vilde, paa Grund af de tekniske Vanskeligheder, der knytte sig dertil, have en tung og besværlig Fødsel, og det er høist usandsynligt, at vi vilde være istand til i den Tid, der er levet af denne Session, at naae til en Tilendebringelse af et saadant Lovforslag. Men der har i alt Fald ikke været stillet nogen saadan bestemt Fordring fra Ministeriets Side, at der har været nogen Anledning, forekommer det mig, for os her i Thinget til at søge et Udvalg nedfat. Vi have maattet foretrække, at denne Sag gik over fra os til Landstthinget og gik over til Landstthinget med en saa stor Enstemmighed som muligt fra dette Thing, forat vi kunde tilkjendegive det, hvorom vi virkelig ere saa godtsom Alle enige, nemlig at vi betragte den udenrigste Skibsafgift som en særdeles byrdefuld og ubillig Afgift, hvis Ophævelse paa den ene eller den anden Maade vi meget ønske. Derfor nu Lovforslagets Skiebne i Landstthinget skulde blive den, at den høitærede Finanzminister kort og godt sagde: Loven, som den ser, kan jeg ikke modtage, og jeg vil ikke indstille den til H. S. Majestæt Kongens Stadsfæstelse, og at Landstthinget paa Grund heraf lod denne Sag falde, saa var dette en Vending af Tingene, som jeg dybt vilde beklage. Det er mit Haab, at naar denne Sag kommer ind i Landstthinget vil den der finde den videre Behandling, som den høitærede Finanzminister har saonet for den i dette Thing. Jeg haaber, at Loven maa komme derind, baaret af vor kraftigste Understøttelse, og at Fi-

nantsministeren, som jo i Landstthinget ganske anderledes raader over Stemningen, end han gjør det her, og som i Landstthinget ikke hos Flertallet møder den ofte store Tilbøielighed til Opposition, som saa tidt lægger ham Hindringer i veien her, vil benytte denne gunstige Stilling til at faae Loven underkastet en saadan Bearbejdelse og Behandling, at man virkelig kan se nogen praktisk Frugt af Sagen, thi det er en overmaade ringe Satisfaktion for os, om vi nok saa mange Gange og med nok saa stort Flertal stemme for Loven i den Skikkelse, som den her har faaet, naar der saa dog ikke kommer. Noget ud deraf. Det kommer meget mere an paa at faae et praktisk Udbytte end paa nogetfomhelst Andet, og her er et af de Omraader, hvor jeg er overtydet om, at Regjeringen, naar den med nogen Velvillie vil se paa selve Tanken og med Klogskab vil benytte de gunstige Forhold, over hvilke den raader i det andet Thing, vil være istand til at staffe praktiske Resultater, som ville være til Gavn for det Almene, over hvilke vi kunne glæde os, og som vilde geraade Finanzministeren til Gode. Jeg haaber derfor, naar denne Sag gaar fra os med et stort Flertal, maafte med Enstemmighed, at dette ikke vil blive opfattet som en Tilkjendegivelse af, at dette er Folkethingets aller sidste Ord i denne Sag, et Ultimatum, fra hvilket der ikke kunde være Tale om at gjøre nogen Indrømmelse til den ene eller den anden Side. Jeg haaber, at man ikke deri vil se Andet end en Udtalelse af et virkeligt, almindeligt og levende Ønske om at blive af med denne Afgift, og at man da i det andet Thing, efter at man har faaet en saadan Tilkjendegivelse, vil søge at finde de praktiske Former, som ere nødvendige, for at et praktisk Resultat kan naas, og om dette sker, vil vistnok væsentlig bero paa den høitærede Regjerings Behandling af Sagen i det andet Thing.

Sag: Efter den sidste erede Tale's Utringer er det blevet en ligefrem Nødvendighed, at jeg forklarer Betydningen af min egen Afstemning saavel som forskjellige andre erede Medlemmers, som jeg veed dele den samme Anskuelse, og som ligefrem have opfordret mig til at udtale denne. Vi stemme nemlig for Lovens Overgang til Landstthinget, fordi vi ønske Reformen i og for sig for særdeles ønskelig og vigtig, men ingenlunde for derved at tilkjendegive vor Enighed med Lovens Indhold i det Hele. Thi i dette Punkt maa jeg bestemt hævde at mene, at man ikke kan saaledes vedblive at stille større og større Krav til Statskassen, uden at man paa en eller anden Maade maa yde den Erstatning. Vi fordre Anlæg og Kjøb af Jernbaner, Anlæg af Havne, Understøttelse af Skibsarten og andre vigtige, almenyttige Foranstaltninger, og til samme Tid fordre vi Nedsættelse i Statskatterne, Ophævelse af Skibsafgifterne, Nedsættelse af Nets-